

Sygn. akt IV Ca 91/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariusz Jabłoński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 września 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa m.st. W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 6 sierpnia 2015 r., sygn. akt I C 772/14

oddala apelację.

Mariusz Jabłoński

Sygn. akt IV Ca 91/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie oddalił powództwo Miasta S. W. przeciwko A. K. o zapłatę.

Sąd Rejonowy ustalił, iż lokal mieszkalny nr (...) położony przy ul. (...) w W., do chwili śmierci w dniu 18 czerwca 2008 r. zamieszkiwała matka pozwanego I. K.. Po śmierci matki, pozwany wystąpił do powoda z wnioskiem o stwierdzenie, iż wstąpił w stosunek najmu lokalu. Powód w piśmie datowanym na dzień 6 lutego 2009 r. wskazał, iż pozwanemu nie przysługuje tytuł prawny do spornego lokalu. Powód w dniu 14 sierpnia 2012 r. złożył powództwo, w którym wniósł o nakazanie pozwanemu opuszczenia i wydania w stanie wolnym przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 21 marca 2013 r. pozwanemu nakazano opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się przy ul. (...) w W. i wydanie go powodowi, wyrok uprawomocnił się z dniem 30 kwietnia 2013 r. Pozwany opuścił lokal mieszkalny nr (...) położony przy ul. (...) w W.. W okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 lipca 2012 r. pozwany nie uiszczał należności związanych z najmem lokalu.

Apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego w dniu 25 września 2015 r. wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez brak wszechstronnego rozpoznania sprawy na podstawie przytaczanych przez strony okoliczności faktycznych i dowodów (art. 316 k.p.c. a contrario) i brak rozpoznania istoty sprawy. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu i zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy akceptuje co do zasady ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Stan faktyczny ustalony w toku postępowania przed Sądem I instancji, z uwagi na jego poprawność i kompletność, został przyjęty przez Sąd Odwoławczy jako podstawa niniejszego rozstrzygnięcia.

Zarzuty skarżącego w zakresie naruszenia przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez brak wszechstronnego rozpoznania sprawy na podstawie przytaczanych przez strony okoliczności faktycznych i dowodów oraz brak rozpoznania istoty sprawy nie znajdują uzasadnienia. Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, iż powód żądał zapłaty z tytułu najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w W. w okresie od 1 stycznia 2009 r. do dnia 30 listopada 2011 r. oraz odsetek. Powód w piśmie z dnia 13 listopada 2012 r. jednoznacznie wskazał bowiem, że dochodzona należność powstała w okresie umownego korzystania z lokalu. Występując z roszczeniem, powód zobowiązany jest, stosownie do wymogów art. 187 k.p.c., dokładnie określić przedmiot tego roszczenia. W sposób wyraźny precyzuje więc żądanie nie tylko pod względem podmiotowym, lecz także przedmiotowym. Powód zachowuje prawo modyfikowania swojego żądania, niemniej jednak, sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nieobjętego żądaniem (art. 321 § 1 k.p.c.). Skarżący nie ma racji, iż Sąd Rejonowy ustalając w toku postępowania, że pozwany nie był związany z powodem stosunkiem najmu, winien z urzędu przyjąć stosowną podstawę prawną, niezależnie od wskazań powoda. Przede wszystkim podkreślić należy, że powód jednoznacznie określił żądanie pozwu, a okoliczności faktyczne przytoczone dla uzasadnienia żądania zapłaty, nie mieściły w sobie zarazem okoliczności wskazujących na dochodzenie przez powoda alternatywnie czy ewentualnie roszczenia o zapłatę za bezumowne korzystanie. Przede wszystkim roszczenie z tego tytułu jest zasadniczo różne i opiera się na innych twierdzeniach faktycznych - powód twierdził, że z pozwanym łączyła go umowa najmu i z tego tytułu spoczywał na nim obowiązek ponoszenia stosowych kosztów. Ponadto także wysokość roszczenia nie została udowodniona, bowiem przyjmuje się całkowicie odmienne podstawy do ustalania opłat z tytułu najmu lokalu i opłat z tytułu bezumownego korzystania z niego. Bezzasadność podniesionego zarzutu z podanej przyczyny wzmacnia dodatkowo fakt, że w przypadku, gdy strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wskazanie podstawy prawnej, aczkolwiek nie jest konieczne, ale determinuje kierunek rozpoznania sprawy. Wskazanie przez powoda przepisów prawa materialnego, mających stanowić podstawę prawną orzeczenia, nie pozostaje bez znaczenia dla przebiegu i wyniku sprawy, albowiem pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu, zwłaszcza wtedy, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1999 r., sygn. akt I CKN 252/98). Pogląd ten nie podważa tego, że wyłącznie sąd, a nie strony, określa, jakiemu przepisowi prawnemu należy podporządkować żądanie pozwu wynikające z przytoczonej podstawy faktycznej, gdyż strona nie może być obciążona żadnymi ujemnymi następstwami uchylenia się od wskazania podstawy prawnej lub wskazania błędnie, to jest w sposób nieprzystający do podstawy faktycznej. Natomiast powód w toku postępowania nie twierdził, że pozwany korzystał z lokalu bez podstawy prawnej. Sąd zważył, iż swobodna ocena dowodów ujęta jest w ramy proceduralne. Oznacza to, iż sąd opiera swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości, a ocena dowodów dokonywana jest na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd ocenia wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnia wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Przeprowadza także selekcję dowodów, tj. dokonuje wyboru tych, na których się oparł i ewentualnie odrzuca inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a samo twierdzenie skarżącego o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, nie jest wystarczające. Strona skarżąca winna bowiem wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie wystarczającym jest przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Wobec prawidłowej oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, zarzuty skarżącego w zakresie naruszenia art. 316 k.p.c. a contrario oraz art. 378 § 2 k.p.c. należało uznać za bezzasadne.

Zaskarżony wyrok odpowiada prawu, dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną

Mariusz Jabłoński